

билъ я виждалъ никога тъй хубава.

— Тате, — рекла девойката, — чувашъ ли, какъ пѣе това дърво? То струва много повече отъ твоитѣ явори. Пѣе, докато е още дърво, а какъ ли ще пѣе после! ... Вземи го и издѣлай отъ него гждулка!

Майсторътъ на гждулки послушалъ дъщеря си и приелъ поржката. Дървото било меко като глина, работѣло се лесно, и още на следния день чуждата гждулка била готова.

Тогава момъкътъ се простилъ съ своята малка работилница, дето трѣбвало да стои прегънатъ надъ тезгяха отъ сутринъ до вечеръ. Той тръгналъ по божия свѣтъ. Слънцето опърлило лицето му, вѣтрътъ закалилъ снагата му. Тя се извишила висока, стройна. Коситѣ му се вѣели свободно, очитѣ му блестяли като две ясни звезди. Хубавицитѣ, предъ чийто замѣци той пѣлъ и свирѣлъ съ чудната си гждулка, се надпреварвали да му хвърлятъ презъ решеткитѣ на прозорцитѣ цвѣтя, или везани кърпи, или

златни сърдца. Често предъ нозетѣ му падали кесии, пълни съ жълтици. Момъкътъ събралъ толкова много пари, че не знаелъ, какво да прави съ тѣхъ. Защото той продължавалъ да си живѣе скромно, както преди.

И когато се върналъ въ родния си градецъ, той заварилъ тамъ дъщерята на гждуларя, да чака. Изсипалъ предъ смаяния ѝ баща цѣла торба жълтици и казалъ:

— Сега мога ли да поискамъ ржката на дъщеря ти?

Стариятъ хитрецъ се засмѣлъ и отговорилъ:

— Азъ бѣхъ намислилъ да я дамъ на царския синъ, но хайде отъ менъ да мине. Вземи я и бждете щасливи!

И той ги благословилъ съ едната ржка, а съ другата натѣпкалъ джебоветѣ си съ злато.

Но момъкътъ нищо не видѣлъ. Голѣмитѣ му очи били устремени върху тази хубава девойка, за която той никога преди, като бедень дърводѣлецъ, не би могълъ и да помисли дори...

Калина Малина

